

Йордан Радичков

Страшилище за снежните
човеци

За малко да пропуска да ви разкажа за себе си. Каквото можах за другите, разказах, а себе си пренебрегнах, Моята скромност не ми позволява твърде много да говоря за себе си, гледам повече другите да похваля, а аз да остана в сянката. Казвам се Джифф, както виждате, две ф-та имам в края на името си, защото съм малко нещо благородник. Фр. Т. Мититакни може да има цяла ривиера и името му да е три километра дълго, но пак по благородство не може да ме достигне. Драги ми господине винаги се обръща най-учтиво към мене, а ако не може да мине без забележка, то той до такава степен ще намали забележката си, че тя става дребна колкото едно забележче, тъй че може и да не забележите забележчето.

Зимно време, том падне снегът и усетя, че ми е студено, ставам свиреп като тигър, истински фантом и страшилище за снежните човеци. Другите врабци се свиват покрай комините, някои дори се напъхват вътре, да се топят на пушека, и излизат оттам по-черни от коминочистачи, а аз се разхождам свирепо по по-крива и само чакам на хоризонта да се появи снежен човек. Щом снежният човек се появи на хоризонта, надавам боен вик и се втурвам стремглаво към него в най-открит бой.

Снежният човек, добре въоръжен, стой важно и войнствено, но щом ме зърне, го виждам как целият започва да трепери, втриса го и не само сърцето му, ами целият замръзва от ужас. Пък аз само това и чакам – да замръзне от ужас и като захвана: Фрас!, та му отсичам носа. Неговият нос обикновено е от морков, а пък ние, врабчетата, много обичаме морковите през зимата. Мойте приятели се крият по дупките, с едно око гледат страшната сеч, а с другото око жумят от страх. Щом видят, че снежният човек е останал без нос и носът му се търкаля по снега, те надават радостни възгласи и вдигайки невъобразим шум с крилата, дотичват да се гощават с носа.

И всички ме поздравяват, У Фу трепери в своята юнашка фланелка, но и той ме поздравява, преди да почне да яде, Пиук ми изтананиква песен, а Драги ми господине ме потупа по рамото и все повтаря: Бравос, драги ми господине! Бравос! Бравос!... А аз най-скромно стоя и викам на нашите: Яжте, момчета! Докато сте с мене, гладни няма да ходите!

И оглеждам пак дали не се появява някой снежен човек на хоризонта. А пък той вече се появил, въоръжен до зъби, и ме предизвиква. Запретвам юнашки ръкавите си, опъвам своите мускули и се втурвам към него. В следващите няколко мига още един снежен човек стой без нос, застинал в ужас, а зад гърба си чувам глас:

Бравое, драги ми господине! Бравое! Бра-вое! Няма нужда да се

обръщам, защото зная, че това е Драги ми господине, кой-то пръв се втурва върху плячката и за-ради това пръв изрича похвалите си.

Не зная къде летуват снежните чове-ци, нито веднъж не ми се е случило да срещна снежен човек през лятото.

Питам Мититаки дали не ходят по ривиерите, където е топло и слънчево, може да се почива удобно, но Мититаки твърди, че и по ривиерите няма снежни човеци. Смарадовранката ми разправя, че ако и било тука френското списание от 1903 година, в него сигурно пише къде летуват снежните човеци, но както знаете, списанието го няма и ние нищо не можеме да научим.

Всеки случай те където и да скитат, където и да се укриват лятно време, аз си зная, че през зимата ще се появят в града и по селата, ще застанат воинствено с воинствените си носове, за да всяват страх. Но мене никак не ме е страх, храбростта ми върви по наследство. Че аз само да тупна с крак и на тия снежни човеци носовете им ще изпопадат от страх. Стига само да река да тупна с крак, ей така и не само носове, ами и човеци ще почнат да падат... Кой друг тука тупа с крак? Драги ми господине, ти ли тупаш така с крак? Не е драги ми господине. Да не би Чир да си прави тия шеги?. Тц, как ще е Чир, ей го Чир, той е включил на заден ход и вече хвърчи нанякъде. Тананик, Пиук, тук ли сте? Мититаки, (Къде понесе своя пръстен! Ей, ало, къде побягнахте всички, сърцата ви слязоха чак в петите от едно тупване с крак.

Ами каква ли ще е тая шапка, дето върви сама? Това сигурно е моят китайски приятел У Фу. Той винаги се скрива под някоя шапка и щом му омръзне да стои свит вътре, тръгва, а заедно с него тръгва и шапката.

Но ето че котаракът пристига със своята прежда, сигурно някоя невидима примка е направил от преждата, та да ме хване в нея. Туй, котарациите, са нещо ужасно. Винаги, когато човек застане пред публика да разкаже за бойните си подвизи, все ще се появи и някой котарак, та да отмести подвизите ви. Аз обаче сам ще прибера подвизите и без това не сме чак толкова богати на подвизи, та да седнем да ги раздаваме на котарациите!

КРАЙ

© Йордан Радичков

Източник: Словото

Набиране: Мирослава Георгиева

Издание: Йордан Радичков. Ние, врачетата. Разкази, „Народна младеж“, С. 1968

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11500>]